

Sygn. akt II UK 148/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.
z udziałem zainteresowanego W. K.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 sierpnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2012 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację M. R. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 lutego 2012 r. oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 27 stycznia 2011 r. w przedmiocie objęcia W. K. ubezpieczeniami społecznymi z tytułu wykonywania na rzecz skarżącej, jako płatnika, umów o świadczenie usług. W świetle dokonanych ustaleń, Sąd drugiej instancji podzielił wyrażony przez Sąd pierwszej instancji pogląd prawny, że umowy stron, których przedmiotem były ogólnie pojmowane czynności sprzątania nie miały charakteru umów o dzieło, lecz były umowami o świadczenie usług, do których stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące umowy zlecenia.

Skarga kasacyjna M. R., obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierała wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu lub uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie odwołania. Podstawę skargi stanowiło naruszenie przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego rozważań dotyczących powodów przyjęcia, że umowa łącząca strony nie była umową rezultatu, lecz umową starannego działania, oraz art. 233 k.p.c. przez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób arbitralny i dowolny, wykraczający poza granice logiki i doświadczenia życiowego. W zakresie pierwszej podstawy kasacyjnej skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. przepisów art. 65 § 1 i 2, art. 353¹, art. 750 oraz art. 627 k.c., a także art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.).

W ocenie skarżącej, przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnia występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących niejasności kryteriów rozróżnienia zobowiązań rezultatu od zobowiązań, których wykonanie polega na starannym działaniu wówczas, gdy przedmiotem umowy jest „cykliczne doprowadzanie rzeczy w niej oznaczonej do konkretnego stanu”; wątpliwość co do wpływu określenia przez strony zobowiązania jako zobowiązania rezultatu na zakwalifikowanie przedmiotu tej umowy jako dzieło w pojęciu art. 627 k.c. oraz konieczność określenia granic wykładni woli stron w zakresie kwalifikacji prawnej zawieranych umów. Skarżąca wskazała także na potrzebę wykładni art. 627 k.c. jako budzącego poważne wątpliwości, przez określenie, czy przedmiotem umowy o dzieło może być zobowiązanie przyjmującego zamówienie do „cyklicznego doprowadzania rzeczy do stanu określonego w umowie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle juredyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie

ustaleń lub oceny dowodów. Kwestia przedstawiona przez skarżącą jako zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, jest istotna na gruncie teorii prawa cywilnego, choć nie budzi kontrowersji ani rozbieżnych ocen. Ujęcie w skardze kasacyjnej jako zagadnienia prawnego nie nadaje jej cechy „istotności”, zwłaszcza, że zarzuty skargi dotyczą kwestii czysto faktycznych, gdyż taką jest ustalenie treści umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2003 r., I CKN 1431/00, niepublikowany). Do istoty postępowania kasacyjnego nie należy także zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. „przez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób arbitralny i dalece dowolny, wykraczający poza granice logiki i doświadczenia życiowego”. Tego rodzaju zarzuty są w skardze kasacyjnej niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

aw